

λήθριον τούτο πάθος, τὸ ὅποιον καταδιβρώσκει, τὸ ὅποιον ἐξασθενεῖ τὰς αἰσθήσεις, τὸ ὅποιον ἅπανταχοῦ ἐπιφέρει κακόν; ἔθεσες τὰ χεῖλη σου ἐπὶ τοῦ ποτηρίου τούτου τῆς πικρίας;

Ὡς σὺ, ὅταν ἡ πρώτη λάμψις τοῦ ἔρωτος ἐθέρμανε τὰς αἰσθήσεις μου, ἐμειδίασα πρὸς τὸν μέλλον καὶ ἀπεκοιμήθην ἐν τῇ εὐτυχίᾳ μου· ἀλλ' ἦτο παιδικὸν ὄνειρον, διότι δὲν ὑπάρχει ἔρως εὐτυχὴς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἰδὲ μᾶλλον πῶς ἀπεκρούσθη ὑπὸ πάντων τῶν συμβάντων, πῶς ἀνετράπη ὑπὸ πασῶν τῶν τρικυμιῶν! πῶς φαίνεται πληγεὶς ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης αἰωνίου ἀναθέματος!

Ἰδὲ πῶς τὰ πάντα συνώμοσαν, ἵνα τὴν λάμψιν αὐτοῦ δηλητηριάσωσιν, ἵνα τὰς ἡδύτητας εἰς πικρίας μεταβάλωσιν!

Ἐπαρουσιάσες ποτε εἰς τὸν νοῦν σου τὴν ἐρωμένην σου, κειμένην ἐπὶ τοῦ κραββάτου τοῦ θανάτου, παλαίουσαν πρὸς τὴν παρακολουθοῦσαν αὐτὴν λύπην, πρὸς τὸν καταθλίβοντα αὐτὴν θάνατον, ἀγωνιζομένην ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ὑπεκφεύγουσαν αὐτῇ ὑπαρξιν, ὑψούσαν πρὸς σέ χεῖρα, ἥτις δὲν σὲ εὐρίσκει, στρέφουσιν πρὸς σέ βλέμμα, τὸ ὅποιον δὲν δύναται πλέον νὰ σέ ἴδῃ, καὶ ἐκπνέουσιν πνοήν, ἣν οὐδέποτε πλέον θέλει παρακολουθήσει στεναγμός;

Ἀρκεῖ! Λοβελὺ, ἀνέκραξα, μὲ κατασπαράττεις.

— Ὡ! Ἐὰν ἐγνώριζες τὴν μανίαν τῆς ζηλοτυπίας, ἐὰν ἐστέναζες δι' ἔρωτα ἀπατηλὸν καὶ ἡδύνασο νὰ συγκρίνης πρὸς τὰς ἀλγηδόνας ταύτας τὴν ἀσθενὴ θλίψιν τῶν δακρύων δι' ἐρωμένην, ἥτις δὲν ὑπάρχει πλέον...

Ἀκουσὸν καλῶς! Τὸ νὰ ἴναι τις κεχωρισμένος τοῦ ἡμίσεος τῆς ψυχῆς του διὰ τῆς βδελυροτέρας ἀπιστίας· νὰ ἐρωτᾷ καρδίαν οὐδὲν τῶν ὅσα ἡσθάνθη ἀναμιμνησκομένη· νὰ ἐγκλείῃ τὰ δάκρυά του εἰς τὸ στῆθος του, ἐνῷ ἡ ἀπιστος φρίσσει ἀπὸ ἡδυσπᾶθειας ὑπὸ τὰ χεῖλη νέου ἔραστοῦ· νὰ μαραινηται ἐγκαταλελειμμένος, ὅταν αὕτη ὑπάρχῃ δι' ἄλλον· νὰ ἴναι μεμονωμένος, ὅταν αὕτη ζῇ μετ' ἄλλου! ἰδοὺ τὸ ἐπίμετρον τῆς ἀτυχίας!.. Καὶ, σκεπτόμενος στιγμὴν! τίς γνωρίζει ἐὰν ἤδη δὲν ἀπέκτησεν αὕτη ἀντίζηλόν σου;... Τίς ἠξεύρει, ἐὰν δὲν στέφῃ αὐτὸν διὰ τῶν ἀνθέων, ἅτινα συνέλεξας χθὲς δι' αὐτὴν καὶ ἐὰν δὲν σπαίρῃ ὑπὸ ἔρωτος εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ;...

Λοβελὺ, εἶπον ἀπῶθ' αὐτὸν, ἄφυσόν με! μ' ἐπλήγωσας...

Δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον! εἶπεν ὁ Λοβελὺ...

— Ὅχι, δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον.... — καὶ κατηράσθην ἐμυτὸν διὰ τὸν φανακισμὸν τοῦτον· ἀλλ' ὁ Λοβελὺ ἦτο ἤδη μακράν.

Ἡ ἀδικία αὕτη ἐπιβαρύνει σκληρῶς τὴν καρδίαν μου! ἔπασχε καὶ τὸν προσέβαλον... Τὸ λογικόν του ἔπαθε, καὶ παρῶνα τὴν ἀσθενειάν του· ἀπὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν περιεπλάνητο εἰς τὸ ὄρος... Ἐλθισμόνησε τὸ ἄσυλόν του, καὶ δὲν τῷ ἔτεινα φιλικὴν χεῖρα... Ἐπέχαιρον εἰς τὰς θλίψεις του, καὶ σκληρῶς τὸν ἀπώθησα... Πόσον φρικῶδες τὸ νὰ ἴναι τις ἐνοχος πρὸς ἐκείνους, οὓς ἀγαπᾷ, καὶ πόσον ἡ ἀνάμνησις αὕτη καταθλίβει!

Μ' ἐσυγχώρησεν ἑκτοτε, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε θὰ συγχωρή-

σω ἑμαυτὸν. Λοβελὺ, τὸ δάκρυον τοῦτο εἶναι εἰσέτι δάκρυον μετανοίας!

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔλειπε κατὰ πάσαν ἐσπέραν τὸν προσεκάλουν, δὲν ἀπεκρίνετο· εἰσηρχόμενός μόνος εἰς τὴν καλύβην ἀποκρύπτων ἀπὸ τὴν μητέρα αὐτοῦ τὴν ταραχὴν μου.

* *

Ἦτο ἐν τούτοις ὥραία τις ἐσπέρα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου· τρεῖς μῆνες παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εἶδον τὸ πρῶτον τὴν Στέλλαν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ μικροῦ ἀγροῦ τῆς Βριγίττης. Ἐστάθην ὅπου τὴν εἶδον· ἐκαθέσθην ὅπου ἐκαθέσθη· ἀνεκάλουν τοὺς πρώτους λόγους, οὓς μοι ἀπηλύθουν· τοὺς ἐπανέλαβον στεντορεῖς τῇ φωνῇ· παρετήρησα τὴν κυνὸσθαιον, ἔστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς, ἠγέρθην καὶ ἐπορεύθην πρὸς τὴν καλύβην. Ἦτο σκότος· ἐν τούτοις οὐδεὶς ὑπῆρχε, καὶ οὐδέποτε συνέπεσε νὰ εὕρω τὴν καλύβην ἔρημον, ἐὰν ἡ Βριγίττη καὶ ἡ Στέλλα δὲν ἦσαν εἰς τὸν ἀγρόν. Ἦμην βέβαιος ὅτι δὲν ἦσαν, ἀλλ' ἐπέστρεψα, καὶ καταθλίβην, ὡς ἐὰν προσεδόκων ὅτι δὲν θὰ τὴν ἴδω.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Αἱ γυναῖκες καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡλικίαν τῶν φυλάττουσι τὴν μεγαλητέραν ἐχεμύθειαν, καὶ ὡς λέγει ὁ Φοντενέκλος, τοῦτο εἶναι τὸ μόνον μυστικόν τὸ ὅποιον διατηροῦσι μέχρι τοῦ τάφου. Πολλαὶ γυναῖκες, προσθέτει μοι ἐνεπιστεύθησαν τὰς σημαντικωτέρας τῶν ὑποθέσεις ἐξ ὧν ἐκρέματο ἡ ζωὴ, ἡ τιμὴ, καὶ τὰ συμφέροντά των, πολλαὶ δὲ μοι ἐνεπιστεύθησαν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἔρωτάς των, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησα οὐδεμίαν ἔχουσαν τὴν γενναϊότητα νὰ μοι εἴπῃ ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν τῆς χωρὶς νὰ ὑπεξαίρεσῃ χρόνους τινάς.

ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ἦτοι γενικὸς περιγραφικὸς κατάλογος τῶν ἐν ταῖς ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν βιβλιοθήκαις εὐρισκομένων Ἑλληνικῶν χειρογράφων καταρτιθεῖσα καὶ συνταχθεῖσα ὑπὸ Α. Παππαδοπούλου Κεραμείου.

Κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου καὶ τῇ φιλομούσῳ πρόσφορᾷ τοῦ κυρίου Θ. Μαυρογορδάτου ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς τὸ πρῶτον τεῦχος καλλιτεχνικώτατα ἐκτετυπωμένον ἐν σχήματι 4ῳ μετὰ τεσσάρων χρωματολιθογραφικῶν πινάκων καὶ ἐκ σελίδων 66 ὅπερ ὡς γνωστὸν προώρισται νὰ φέρῃ εἰς φῶς πάντα τὰ ἐν ταῖς ἐν τῇ Ἀνατολῇ βιβλιοθήκαις ἀνέκδοτα ἐκεῖνα καὶ ἄγνωστα χειρόγραφα πλουτίσαντα ἐν πολλοῖς τὰς τοῦ πολυπαθοῦς ὡμῶν ἔθνους παραχρῆμα καταδηλωθεῖσας, λεηλατηθεῖσας καὶ ἤδη μόλις ἐκ τῆς τέφρας των ἀναγεννωμένας βιβλιοθήκας.

Τοιαῦται ἐθνωφελέσταται ἐκδόσεις τιμῶσι ἐπαξίως τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῶν Σύλλογον, ὅστις ὡς πολικὸς ἀσπὴρ διαχέει τὰς τηλεφανεῖς καὶ εὐεργετικὰς αὐτοῦ ἀκτί-

νας άνεσπέρως τοῖς ἐν τῇ ζοφώδει σκοτίᾳ κυμαινόμενοις καὶ ὁμολογουμένοις διψῶσι τῶν πατρίων γραμμάτων δι' ὧν ἀναμφιλέκτως θὰ ἀναχθῶμεν εἰς τὸ περίβλητον ἐκεῖνο σημεῖον τῆς πατρώας ἡμῶν εὐκλείας· οὐχ' ἥττονος τιμῆς ἁξίός ἐστι τῆς Ἑθνικῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ὁ πᾶν φιλοτίμως ἀναλαβὼν πᾶσαν πρὸς τοῦτο σχετικὴν δαπάνην ἀνερχομένην ἐτησίως εἰς 150 Λ. Σ. οἷος ὁ μουσατραφῆς καὶ φιλογενέστατος κύριος Θ. Μαυρογορδάτος.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Περιοδικὸν τῆς ἐν Ἀθήναις Φαρμακευτικῆς Ἑταιρίας, κατὰ μῆνα ἐκδιδόμενον ἐπιμελεία τῶν κκ. Κ. Π. Βρατίμου, Π. Ἀγγελόπουλου, Δ. Βαρούχα, Γ. Κατζίκη, ἐκ σελ. 32 σχημ. 8ον. Χαιρετίζοντες τὴν ἐναρξιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐπιστημονικοῦ τούτου τῶν παρ' ἡμῖν χειμικοφαρμακῶν συγγράμματος οὐτινος ἡ ἑλλειψίς μετὰ τὰς τελευταίας μάλιστα τῆς ἐπιστήμης προόδους ἐγένετο λίαν ἐπαισθητὴ καὶ τοῦ ὁποίου τὴν χρησιμότητα ἐπικροτήσαντες οἱ κορυφαῖοι τῶν Ἡμετέρων ἐπιστημόνων εὐχαρίστως προσήνεγκον τὴν πεφωτισμένην καὶ πολύτιμον αὐτῶν συνεργασίαν ὡς ἐκ τῶν ἀμέσως κατωτέρω ἀναγραφομένων περιεχομένων τοῦ πρώτου ἐκδοθέντος τεύχους τοῦ ἐν λόγῳ συγγράμματος, συγχαίρομεν εἰλικρινῶς τοὺς ἀναλαβόντας τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐν γένει τὴν περὶ τὴν ἐκδοσιν τῆς προόδου τοῦ ἔργου ἐπίβλεψιν, καὶ ἀδιστακτικῶς πεποιθήμεν δι, οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνες ἐπιστήμονες θέλουσι καταβάλλει πᾶσαν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν συνδρομὴν συντελοῦσαν εἰς τὴν ὑποστήριξιν καὶ τὴν πρόοδον αὐτοῦ.

Περιεχόμενα τοῦ Α'. τεύχους εἰσὶ τὰ ἐπόμενα. Προλεγόμενα τῆς ἐπὶ τοῦ Περιοδικοῦ Ἐπιτροπῆς. Περὶ τῆς δοκιμασίας Θεϊκῆς κινήσεως ὑπὸ Α. Κ. Χρηστομάνου.

Περὶ Ὑσχυάμου ὑπὸ τοῦ Δρος Δ. Χελιδράχ.

Περὶ τῆς διὰ Θεϊκοῦ βαρίου νοθείας τοῦ κρόκου ὑπὸ Γ. Ζαβιτσάνου.

Περὶ τοῦ χρώματος τοῦ ἐλαίου τοῦ λευκοκένδρου ὑπὸ Ε. Λάνδερερ.

Περὶ Ἀνιχνεύσεως τοῦ ἐν τοῖς Οὖροις Ζακχάρου διὰ τοῦ χρωμακοῦ καλίου ὑπὸ Ε. Λάνδερερ.

Περὶ βάρους τῶν Σταγόνων καὶ πίναξ τοῦ βάρους τῶν σταγόνων φαρμάκων τινων, ὑπὸ Κ. Π. Βρατίμου.

Λόγος ἐπικήδειος ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ ἱερῷ ναῷ Ἀγίου Κωνσταντίνου κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀποβιώσαντος Γεωργίου Διονυσιάδου.

ὑπὸ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΙΤΣΟΥ

ἐπουργ. γραμματέως.

Ἐπέπρωτο λοιπὸν ν' ἀποδώσω τὸ θλιβερόν τοῦτο καθήκον

πρὸς Σέ, Γεώργιε, ὃν καὶ ἀδελφὸν ἠγάπησα καὶ ἐφίλησα καὶ ἀντὶ πανηγυρικοῦ καὶ ἀντὶ στεφάνου γάμου, φεῦ! ἐπέπρωτο ἐπικήδειον νὰ ἐκφωνήσω καὶ νεκρικὸν ἐπὶ τοῦ φερέτρου σου ν' ἀποθέσω στέφανον.

Ἐπέπρωτο, Σὺ, ὅστις, ὅτε πρὸ ὀλίγων μηνῶν τὸ αὐτὸ θλιβερόν καθήκον ἀπέδιδον πρὸς τὴν ἀποβιώσαντα φιλότατην ἀνεψιάν σου, ἑκλαιες καὶ ἐθρήνεις αὐτὴν, Σὺ, αὐτὸς νὰ προσκαλέσης ἡμᾶς τοσοῦτον ταχέως νὰ σὲ κλαύσωμεν, νὰ γίνῃς αἰτία ἐκπληρώσεως ὁμοίου θλιβεροῦ καθήκοντος καὶ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ φύσις μαιδιῶσα περιβέβληται τὴν ἀνθοστεφῇ ἐσθῆτά της, Σὺ, ὡς ἄλλος ὁδοιπóρος, ὅστις διανύσας τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῆς ὁδοῦ καὶ ἐπὶ λόφου ἰστάμενος ἐπισκοπεῖ τῶν πέριξ καὶ ῥίπτων βλέμμα μὲν περιφρονητικὸν πρὸς τὸ διανυθὲν διάστημα, εὐελπί δὲ πρὸς τὸ διανυθησόμενον χαίρει καὶ ἀγάλλεται, πλήν αἴφνης ὑπὸ κεραυνοῦ πλήσσει καὶ πρηνὴς κατὰ γῆς πίπτει εἰς στιγμὴν καθ' ἣν περιχαρὴς ἀπεχαιρέτας τὴν νεανικὴν ἡλικίαν τὴν πλήρη τέρψεων, πλήρη διασκεδάσεων, πλήρη χρηστῶν ἐλπίδων περὶ τοῦ μέλλοντος τὴν ἀφροντιν, τὴν ζωηράν καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἀνδρικήν, τὴν πολυάσχολον τὴν συνετὴν, τὴν σοβαράν τὴν πλήρῃ ἐκπληρώσεως καθηκόντων, ν' ἀπέλθῃς τοῦ κόσμου τούτου ὡς παροδικὸς ἐπ' αὐτοῦ προσκυνητής.

Πλὴν τοῦτο εἶναι φοβερόν, τοῦτο εἶναι σπαραξικάρδιον!!!

Διότι ἂν τὰ δάκρυα καὶ οἱ στεναγμοὶ τῆς καρδίας, ἂν ἡ θλίψις καὶ οἱ ὀλοφυρμοὶ ἡδύνατο νὰ κατευνασθῶσι πρὸ τῆς πικρᾶς ἀληθείας, ἂν ἡ συμφορὰ ἡδύνατο νὰ μετριάσθῃ, ἔστω καὶ διὰ τῶν μᾶλλον φιλοσοφικῶν παραμυθιῶν, ὧ τότε ἤθελον ἀνακράξει, ὅτι ταῦτα πάντα εἶναι ὕβρις πρὸς τὴν δύναμιν ἐκείνην, ἥτις οὕτως τὰ τῆς δημιουργίας της ἐκανόνισε· πλὴν δυστυχῶς οὐδεμία δύναμις, οὐδ' αὐταὶ αἱ μᾶλλον φιλοσοφικαὶ παραμυθίαι δύνανται νὰ κατευνάσωσι ἢ μετριάσωσι ταῦτα πάντα, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ σπουδαιότεροι τῶν φιλοσόφων, οἵτινες τῶν πάντων περιεφρόνησαν καὶ τὰ πάντα παρεῖδον, μόνον καὶ μόνον πρὸ τῆς ὕψεως τοῦ θανάτου ἠττήθησαν καὶ ἠττηθέντες ἔκλαυσαν καὶ ἐθρήνησαν.

Καὶ ὄντως ποία δύναμις, ποία φιλοσοφικὴ παραμυθία δύναται νὰ μετριάσῃ τὴν θλίψιν ταλαίνης μητρὸς, ἥ ἐπιφυλάσσετο ἢ μοῖρα εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου της καὶ πρὸ τοῦ χείλους τοῦ τάφου ἰσταμένη νὰ γευθῇ τοῦ πικροτάτου τούτου ποτηρίου, ὅταν τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ οἴκου της τὸ διαδέχεται τὸ σκότος, ὅταν ὁ θάνατος ἀποτυπῶν ἐπὶ τῆς καρδίας της τὴν θλίψιν καὶ τὴν συμφορὰν, ὅταν ἀποστερηθῇ τῆς ἀγάλης της φιλτάτου τέκνου, ὅπερ μετὰ τοσοῦτου πόνου καὶ στοργῆς ἀνέθρεψεν, ἵνα καταστήσῃ αὐτὸ καὶ τῇ οἰογενεῖα της ὠφέλιμον καὶ τῇ πολιτεῖα ἄνδρα γενόμενον χρήσιμον!!!

Ποῖον βάλασμον παρηγορίας δύναται νὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν, ὅταν κεραυνὸς καταπεσὼν πλήττῃ τὸν ἀδελφικὸν σύνδεσμον, ὁ δὲ θάνατος ἀφαρπάξῃ ἐκ μέσου αὐτῶν ἐκεῖνον, ὅστις ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας των, ἡ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις αὐτῶν!!!